

מבוא למהדורה הגרמנית של כרך ראשון של ה"כתבים" (Walter Verlag)

- 1 המובן של המובן (the meaning of meaning), בפני שאלה זו הועמדנו. הייתי מציין כבדרך כלל, שכבר שם נתונה התשובה, אולם יהיה בכך משום להטוט אוניברסיטאי.
- 2 המובן של המובן בפרקטיקה שלי נתפס (Begriff) מן העובדה שזה חומק: יש להבין זאת בהקשר של דליפה מחבית ולא של הסתלקות.
- 3 זה מן העובדה שהוא דולף (במובן: חבית) שישיח מקבל את מובנו, כלומר: מכך שאת תוצאותיו בלתי-אפשרי לחשב.
- 4 שיאו של המובן, הוא בבירור, החידה.
- 5 מצדי, אשר לא מוציא את עצמי מן אותו כלל, זה מהתשובה שהתגלתה בפרקטיקה שלי, שאני שואל את השאלה אודות הסימן של הסימן: איך מסומן שסימן הוא סימן?
- 6 הסימן של הסימן, אומרת התשובה שמהווה טקסט-תירוץ מקדים לשאלה, זה שכל סימן שהוא, יכול לתפקד טוב כמו כל סימן אחר, וזאת בדיוק בשל יכולתו להחליפו. משום שלסימן יש רק את הטווח של מה שחייב להיות מפוענח.
- 7 ללא ספק, צריך שמהפענוח, רצף הסימנים יקבל מובן. אך זה לא בגלל שמימד-אמירה אחד מביא את האחר אל קיצו, שאז נחשף המבנה שלו.
- 8 אמרנו מה שוויה של יחידת המדידה של המובן. עצם הובלתו לקיצו לא מונע ממנו לעשות חור. מסר שפוענח יכול עדיין להישאר חידה.
- 9 התבליט של כל פעולה – האחת פעילה, והשנייה סבילה – נשאר מובחן.
- 10 האנליטיקאי מגדיר את עצמו מתוך התנסות זו. תצורות הלא-מודע, כפי שאני מכנה אותן, מוכיחות את המבנה שלהן בהיותן ניתנות לפענוח. פרויד מבחין בייחודיות הקבוצה: חלומות, פליטות פה ויחידודי לשון, באופן, באותו אופן, שהוא פועל אתם.
- 11 פרויד, ללא ספק, נעצר כאשר הוא גילה את מובנו המיני של המבנה. בעבודתו מוצאים רק חשד, אם כי מנוסח, שלגבי המין המבחן שתופס הוא רק עובדת המובן, כי באף מקום, תחת אף סימן, המין לא רושם את עצמו כיחס.
- 12 בצדק, לכן, לגבי יחס מיני זה, הרישום יכול היה להיות נדרש: כיוון שמיוחסת ללא-מודע עבודת ההצפנה, – כלומר מה שהפענוח פורם.
- 13 אפשר לתפוס שמה שגבוה יותר במבנה זה המיספור-ההצפנה לעומת הספירה. התסבוכת, שבדיוק לכך היא עשויה, מתחילה מדו-משמעותה של המילה סיפורה.
- 14 הסיפורה-הצופן מייסדת את הסדר של הסימן.
- 15 אך, מצד שני, עד 4, עד 5 אולי, נגיע מקסימום עד 6, המספרים שהם מהממשי למרות היותו ממוספר-מוצפן, למספרים יש מובן, מובן שמסגיר את תפקידם בהתענגות המינית. למובן זה אין כל קשר עם תפקידם כממשי, אך הוא מאפשר הערכה כלשהי של מה שיכול להסביר את כניסתו של משהו ממשי בעולמו של ה"יש" המדבר (מובן מאליו שישותו נובעת מן הדיבור). אפשר לחשוף שלדיבור יש את אותו ממד-האמירה שבזכותו הממשי היחיד שלא ניתן לרשום אותו, זה היחס המיני.

- 16 אני אומר: נרמוז, עבור האנשים, כפי שאומרים, אשר מעמדם כל כך קשור קודם כל למשפטי, להעמדת-פנים של ידע, או אפילו למדע, אשר מייסד את עצמו מתוך הממשי, שהם אפילו לא מסוגלים לגשת אל המחשבה שדווקא אל אי-הנגישות של היחס נקשרת החזירה של אותו החלק או לפחות השארית של הממשי.
- 17 אצל ה"יש" החי לגביו המעט שניתן לומר זה, שהוא נבדל מן מהאחרים מעצם העובדה שהוא שוכן בשפה, כמו שאומר גרמני אחד שלכבוד הוא לי להכירו (כמו שמתבטאים כדי לציין שנעשתה עמו היכרות). ה"יש" הזה מובחן על ידי כך שמשכנו מרוכך ב"מובן" הזה, שהוא ה"יש" האמור מקפלו למושגים, כלומר, חביות, כולן מחסרות ערך, אלה יותר מאלה.
- 18 קלות דעת זו, אני מייחס אותה, כן, אפילו למדע שלגביו ברור שהוא מתקדם רק בדרך של סתימת החורים. הצלחתו התמידית בכך, היא זאת שעושה אותו בטוח. בתמורה, אין לו שום סוג של מובן. אני לא אומר את אותו הדבר לגבי מה שהוא מייצר, שבאופן מוזר הוא דבר זהה למה שיוצא בדליפה שנגרמת על ידי הפער של היחס המיני: כלומר, מה שאני רושם כאובייקט (a), שיש לקורא a קטנה.
- 19 לדידו של "חברי" היידגר, שהוזכר קודם בגלל הכבוד שאני רוכש לו, שיועיל לעצור לרגע – איחול שאני מביע אך ורק לשווא, מפני שאני יודע שלא יוכל לעשות זאת – לעצור את עצמו, אני אומר, בהשקפה שהמטפיזיקה מעולם לא הייתה ולא יכולה אלא רק להמשיך בסתימת החור של הפוליטיקה. זה תחומה וכוחה.
- 20 שהפוליטיקה לא תגיע לשיאה של קלות-דעת, דווקא על כך מתבססת התבונה הפשוטה, זאת שעושה את החוק. אני לא צריך לציין זאת בפנייתי לקהל הגרמני שהוסיף לזה, באופן מסורתי את המובן כביכול של הביקורת. זה לא יהיה לשווא אם נזכיר כאן לאן זה הוביל אותם החל מ-1933.
- 21 מיותר לדבר על מה שאני מביע לגבי השיח האוניברסיטאי, כיוון שהוא מהרהר-מספסר באי-השפיות לכשעצמה ולגבי המובן שלה, אזי הדבר הטוב ביותר שהוא מסוגל לייצר זה חידוד לשון, שאף הוא מפחיד אותו.
- 22 פחד זה הוא מוצדק, אם חושבים על אותו פחד שמוחץ את האנליטיקאים לרצפה, כלומר, את המדברים אשר נמצאים כפופים לאותו שיח אנליטי, ממנו יכולים רק להיות מופתעים על כך שהוא מופיע בקרב אותם "ישים" – אני מדבר על המדברים – לגביהם להגיד הכל זה לומר, שהם לא היו מסוגלים לדמיין את עולמם אלא בהנחה שהוא מטומטם, וזה נובע מההשקפה שיש להם, מזה זמן לא רב, לגבי החיה שאינה מדברת.
- 23 בל נחפש להם תירוצים. הקיום שלהם לכשעצמו מהווה אחד. לכן הם מרוויחים מגורל חדש זה, שכדי להיות, הם צריכים להיות קיימים-מבחוץ, בלתי ניתנים למיקום בתוך אף לא אחת מצורות השיח הקודמות, היה דרוש שלמול אלה הם יהיו קיימים-מבחוץ, ולכן, הם מאמינים שהם נשענים על המובנים של דרכי שיח אלה כדי להשמיע את זה שמספק את השיח שלהם, שבצדק הוא זה שהינו הכי דולף, ודווקא זה הדבר שמדגיש אותו.

- 24 הכל מחזיר אותם, למרות הכל, למוצקות של המשענת שיש להם בתוך הסימן: אף אם זה רק הסימפטום אתו יש להם עסק, סימן שנעשה לקשר עבה, קשר שמרקס תפס אותו למרות שהוא הסתפק בשיח הפוליטי. אני בקושי מעז לומר זאת, מפני שהפרוידו-מרקסיזם זוהי תסבוכת ללא מוצא.
- 25 דבר לא מלמד אותם, אפילו לא שפרויד היה רופא ושהרופא, כמו המאוהבת, לא רואה לטווח רחוק, ושלכן עליהם ללכת למקום אחר כדי לקבל את הגאונות שלו: כלומר, עליהם להיות סובייקט לא של שינון אלא של שיח, שיח ללא תקדים כפי שקורה שהמאוהבות נעשות גאוניות בהתמצאות שם, מה אני אומר? שהן המציאו זאת הרבה לפני שפרויד ביסס זאת, אולם, חוץ מהאהבה, לגבי כל השאר זה לא משמש אותן לכולם, זה הוכח.
- 26 אני יכול הייתי להיות היחיד, אם אחדים לא היו הולכים בדרכי, שהפך להיות סובייקט של שיח זה, אני עומד עוד פעם להוכיח מדוע אנליטיקאים מסתבכים בו ללא משען.
- 27 כל עוד שהמשען הוא הלא-מודע, התגלית של פרויד היא שהלא-מודע עובד מבלי לחשוב על כך, מבלי לחשב, וגם בלי לשפוט, ולמרות זאת, הפרי נמצא שם: ידע שכל מה שצריך זה רק לפענחו, מפני שהוא בנוי מהצפנה.
- 28 למה משמשת הצפנה זאת? הייתי אומר על מנת לעניין את אלה, שמצויים במידה רבה בתוך המאניה, שמיוחסת בצורות השיח האחרות, שזאת התועלת (כלומר: מאניה מהמועיל לא מבטלת את היעיל). הצעד לא נסמך על משענת זו, שבכל זאת מזכירה לנו שמחוץ למה שמביא תועלת, ישנו העונג. שבתוך ההצפנה נמצאת ההתענגות, המינית כמובן, זה הוסבר בדברי פרויד, ומספיק טוב שניתן להסיק מדבריו, שהוא התכוון לכך ששם נמצא מה שיוצר מכשול ליחס מיני מוסדר. כלומר, מה שאף פעם לא יכול להיכתב כיחס. אני רוצה לומר, שהשפה אף פעם לא משאירה עקבות של יחס זה, אלא רק של תסבוכת דקדוקי-עניות.
- 29 בוודאי שבין הישים שהינם מיניים (למרות שהמין לא נרשם אלא על רק כאי-יחס), יש מפגשים.
- 30 יש אושר, בשעה טובה. יש בעצם רק את זה: כיד המקרה, המזל. ה"ישים" המדברים הם מאושרים, מאושרות מטבעם, זה בעצם כל מה שנותר להם ממנו. האם על ידי השיח האנליטי זה לא יכול היה להיות קצת יותר מזה? זאת השאלה שחוזרת על עצמה בטקסיות, לא הייתי מדבר אם התשובה לא הייתה קיימת כבר.
- 31 במונחים יותר מדויקים, ההתנסות באנליזה מוסרת לזה שאני מכנה האנליזנט – אה! איזו הצלחה השגתי בקרב המתימרים להיות אורתודוקסיים על ידי מילה זו, ועד כמה על ידי כך הם התוודו שהאיווי שלהם באנליזה הוא סתם רק להיות שם – אני חוזר, מוסרת לאנליזנט, את המובן של הסימפטומים שלו. אם כך, אני טעון שהתנסויות אלה לא יכולות להצטבר. פרויד אמר זאת לפני: כל מה שבתוך אנליזה דורש איסוף – ושם רואים זאת שהאנליטיקאי לא יכול כך סתם להסתלק – איסוף כאילו כלום מאידך לא נקבע עדיין. זה לא אומר כלום מעבר לכך שהדליפה מהחבית נתונה תמיד לפתיחה מחודשת.
- 32 אבל, אותו דבר קורא גם במדע (ופרויד לא חשב על זה אחרת, קוצר ראייה).
- 33 יוצא איפה, שהשאלה מתחילה מכך שיש סוגים של סימפטומים, שיש קליניקה. אולם: היא קיימת עוד מלפני השיח האנליטי, וזה שהוא מביא לשם אור, זה בטוח אבל לא וודאי. אבל, יש לנו צורך בוודאות

- מפני שרק היא ניתנת למסירה על בסיס של הוכחה. זאת הדרישה שלגביה ההיסטוריה מראה, לתדהמתנו, שהיא נוסחה הרבה לפני שהמדע נתן לכך מענה, ולמרות שהתשובה הייתה שונה מהתלם שיצרה הדרישה, התנאי ממנו היא התחילה, כלומר, וודאות ברת-מסירה, סופק.
- 34 נטעה אם נסתמך על כך שעלינו רק לגלגל דרישה זו הלאה – אפילו אם נקח בחשבון את המקרה של המזל הטוב.
- 35 מאחר ומזה זמן רב דעה כלשהי יכולה להוכיח את עצמה כאמיתית, מבלי שתהפוך למדע (ראה מנון, ששם מדובר על כך).
- 36 שהסוגים הקליניים יוצאים מהמבנה, זה כבר משהו שיכול להיכתב, אם כי לא ללא היסוס. הוודאי ובר-מסירה הוא רק השיח ההיסטרי. זה רק שם שמתגלה ממשי שהוא קרוב לשיח המדעי. תשימו לב שדברתי על הממשי ולא על הטבע.
- 37 בדרך זאת אני מציין שמה שיוצא מאותו מבנה, אין לו בהכרח את אותו המובן. וכתוצאה מכך, יש רק אנליזה של היחיד: זה בשום אופן לא הודות למובן ייחודי שפועל מבנה נתון, ובוודאי שלא כשהוא מגיע לשיח.
- 38 אין מובן משותף של ההיסטרי, והדבר שמשחק אצלם או אצלן בהזדהות, זה המבנה ולא המובן כפי שזה בברור ניתן לקריאה מן מהעובדה של הישענותה על לאיווי, כלומר על חסר שנלקח כאובייקט, ולא על גבי הסיבה של החסר. (ראה, החלום של הקצבית היפה – ב- Traumdeutung – שהפך תחת טיפולי למופתי. אני לא מפזר מופתים, אבל כשאני מתעסק בזה אני דוחף אותם לפארדיגמות).
- 39 הסובייקטים מסוג אחד הם אם כך חסרי כל תועלת בעבור האחרים מאותו הסוג. וייתכן שאובססיבי אחד לא יהיה מסוגל לתת את המובן הכי קלוש לגבי השיח של אובססיבי אחר. זה בדיוק מכך שמתחילות מלחמות הדת: אם זה נכון שלגבי הדת (מאחר וזה התו היחיד לגביו הם יוצרים קבוצה שמאידך אינה מספיקה), יש אובססיה בעסק זה.
- 40 מזה נובע שיש רק דרך אחת לתקשורת באנליזה, וזאת בדרך שעוברת מעבר למובן, זאת שפועלת מתוך הנחה של סובייקט לידע הלא-מודע, כלומר, להצפנה. זה מה שניסחתי: סובייקט מונח לידע.
- 41 לכן ההעברה היא של אהבה, רגש שמקבל שם צורה כל כך חדשה, שהיא מכניסה לשם חתרנות, לא שצורה זו היא פחות כוזבת, אלא שהיא נותנת לעצמה שותף (פרטנר) שיש לו את הסיכוי לענות, מה שאינו המקרה בצורות האחרות. אני מחזיר למשחק את האושר, בשעה טובה, אלא שמאחר וסיכוי זה בא ממני הפעם, אני חייב להעניקו.
- 42 אני טוען בתוקף: זאת האהבה שפונה אל הידע. לא האיווי: מאחר ובעבור ה- *Wisstrieb*, שאפילו אם יש לו את החותמת של פרויד, אפשר לעבור על זה שוב ושוב, ולא יהיה שם אפילו מעט מזה. זה אפילו מגיע לנקודה שעליה מתבססת התשוקה העיקרית של היש המדבר: שאיננה לא האהבה ולא השנאה אלא הבורות. אני נוגע בזה כל יום.
- 43 שהאנליטיקאים, ונניח לצורך העניין גם את אלה שמתחזים לכאלה, על ידי כך שהם מחזיקים בתפקיד, ואני מסכים לעובדה יחידה: שלמעשה האנליטיקאים, ואני אומר זאת במשמעות מלאה,

- בין אם הם הולכים בדרכי או לא, עדיין לא הבינו שמה שמאפשר כניסה לרחם של השיח, זה לא המובן אלא הסימן, וזה מה שנותן את רעיון שצריך מאותה תשוקה לבורות.
- 44 לפני שהיש השוטה משתלט, בכל זאת אחרים, שאינם טיפשים כלל, הצהירו לגבי האורקל שהוא לא מגלה ולא מסתיר: □□□□□□□□ הוא עושה סימן.
- 45 זה התרחש בזמן שלפני סוקרטס, שלמרות היותו היסטרי, איננו אחראי למה שקרה בהמשך: העיקוף האריסטוטלי הגדול. מהיכן שפרויד הקשיב לסוקרטיים שציינתי, הוא חזר לאלה שקדמו לסוקרטס, שבעיניו היו היחידים שהיו מסוגלים להעיד לגבי מה שהוא מצא.
- 46 זה לא בגלל שהמובן של הפירוש שלהם נושא תוצאות שהאנליטיקאים באמת צודקים, מפני שאפילו אם זה נכון, תוצאות אלה אינן ניתנות לחישוב. זה לא מעיד על שום ידע, מפני שבהסתמך על ההגדרה הקלאסית, הידע מבטיח את עצמו בפני ראיית הנולד.
- 47 מה שהם צריכים לדעת זה שישנו ידע אחד שאינו מחשב אבל שלא עובד פחות למען ההתענגות.
- 48 מה מהעבודה של הלא-מודע לא יכול להיכתב? הנה המקום בו מתגלה מבנה ששייך במובהק לשפה, אם התפקיד שלה זה לאפשר את ההצפנה. זה המובן עליו הבלשנות יסדה את האובייקט שלה תוך כדי בידודו: ושמך, מסמן.
- 49 זוהי הנקודה היחידה בה השיח האנליטי צריך להיות מכוון על המדע, אבל אם הלא-מודע מעיד על ממשי שמייחד אותו, זוהי דווקא, ההזדמנות שלנו להבהיר כיצד השפה מעבירה בתוך המספרים את הממשי עליו המדע משכלל את עצמו.
- 50 מה שלא פוסק לכתוב-לצעוק את עצמו, נתמך על ידי משחק מילים זה, שהלשון שלי שימרה מתוך אחרת, ולכן לא ללא סיבה, יש שם וודאות, לגביה יש עדות במחשבה באופן של הכורח.
- 51 איך לא לקחת בחשבון שהקונטינגנטיות, או מה שפוסק מלא להיכתב, לא יהיה המקום שדרכו אי-האפשרות או מה שלא פוסק לא להיכתב, מגיע לידי הוכחה. ושמשי משם יעיד על עצמו, ומאחר והוא לא מבוסס יותר טוב, הוא יהיה ניתן למסירה על ידי הדליפה שהיא נחלתם של כל צורות השיח.

7 באוקטובר 1973

תרגום: אילנה רבין ומבל רוזן

עריכה: מרקו מאואס

מתפרסם באישורו של ז'אק-אלן מילר